

Սիրիան Շիրազ

Մի երեկո, որ նման է բոլոր երեկոներին

Քո ոտնահետքերից թափվում են իմ հիշողության մեռյալ հույզերի տխուր առագաստները:

Քո մազերի մեջ բույն են դրել ծիծեռնակները, որ դեռ չեն վերադարձել ո՛չ մեր երազների կապույտ քաղաքից, ո՛չ արցունքի միջից այն ժամանակների, երբ աստղերը մահանում էին ամպերի վրա և գիշերը՝ լույսի մեջ: Գարնանային հովը սեղմում-սպանում է ինձ՝ բերելով քո բույրը:

Ես տեսնում եմ քո աչքերը, որ ծածկում են հոգիս, քո աչքերը, որ սպանել են իմ բոլոր երազները, քո աչքերը, որ ԻՆՁ այստեղ հասցրին: Մենք բաժանվել ենք վաղուց, իսկ աչքերդ դեռ հսկում են ինձ, հսկում են հարուստի նման՝ չխնայելով մուրացիկին տրվող մի կտոր հացն իսկ:

Բայց ես սիրում եմ քեզ: Ես սիրում եմ քո ոտնահետքերը, որ Աստծո հորինածն են: Չէ՞ որ իմ վերջին շնչում քեզ տեսա, չէ՞ որ աչքերի մեջ բույն են դրել ծիծեռնակները: